Hürriyet
GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

KÜÇÜK Ayşegül

Okul Gezisi

YAZAN: GILBERT DELAHAYE / RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

casterman MARSIK KİTAP

YAZAN: GILBERT DELAHAYE
RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

KÜÇÜK Ayşegül

Okul Gezisi

MARSIK KİTAP
casterman

Saat sabahın altısı.
Daha güneş doğmamış.
Bugün Ayşegül çok heyecanlı.
Çünkü okulla bir inceleme gezisine çıkacaklar.
Onları geziye götürecek olan otobüsün camındaki
buğuyu elindeki bezle silmeye çalışıyor.
Engin acaba neden geç kaldı?
"Yoksa çalar saatin zilini mi duymadı?" diye
söyleniyor Lale. "Her zamanki gibi yine geç kaldı!"

"Böyle bir günü kaçırırsa yazık olur,"
diyor Ayşegül de.
Otobüsün motoru homurdanmaya başlıyor.
Artık yola çıkmak üzereler.
"Durun! Beni bekleyin!"

Sonunda Engin tam zamanında yetişti...
Ama soluk soluğa... Otobüsün içi kocaman bir kuş kafesi sanki.
Cıvıl cıvıl... Engin dışında herkes gülüyor,
gevezelik ediyor, şakalaşıyor...

"Engin'e baksana," diyor Sevgi.
"Hiç iyi görünmüyor..."

"Kendimi iyi hissetmiyorum, "
diye mırıldanıyor Engin.
"Araba beni tutar."
Ayşegül onu yüreklendirmek için:
"Biraz sabret, geldik işte," diyor.

Güler yüzlü bir rehber kız onları bekliyor ve onlara "Hoş geldiniz" diyor.
"Merhaba! Benim adım Cansu! Çok hoş bir gün geçireceğiz birlikte! Yeni keşifler yapacağımızı düşleyin! Bütün dünyadaki kuşları görmeye gidiyoruz. Hişt! Lütfen yavaş konuşun, kuşları ürkütmeyin!"
Engin artık kendini iyi hissediyor. Yüzünün rengi yerine gelmiş. Öğrenciler küçücük bir çiftliğin önünde biraz duraklıyorlar. Şu sevimli keçiyle biraz oynamak istiyorlar.

Ama zaman yitirmeye gelmez!

"İşte papağanlar! Bunlar birbirlerinden hiç ayrılmayan cinsten! Bakın, hep birbirlerine sokulmuşlar! Bu yüzden bunlara 'ayrılmazlar' denir."
Cansu bunların Guguksuların Papağangiller familyasından olduğunu söylüyor. Güçlü gagaları olurmuş. Kabuklu yiyeceklerin kabuklarını kırabilirlermiş.

"Bakın, bu da 'mavi ara' denen bir papağan cinsi. Dallara tutunmak için gagasını üçüncü bir ayak gibi kullanır."
"Neydi bunların familyası?"
"Papağangiller..." diyor Engin. "Bakın, buradaki açıklamada da yazıyor."
Çocuklar bu kez dev bir kafesin içine giriyorlar... Kafesin yüksekliği ağaçların tepesini aşıyor. Ayşegül ile Engin çok gösterişli kuşlarla burun buruna geliyorlar.

Bunlar taçlı turnalar.
Sarılı, siyahlı ve kızıl-kahve renkli ibiklerini sallayarak, aşırı bir nezaketle çocukları selamlar gibi yerlere kadar eğiliyorlar.

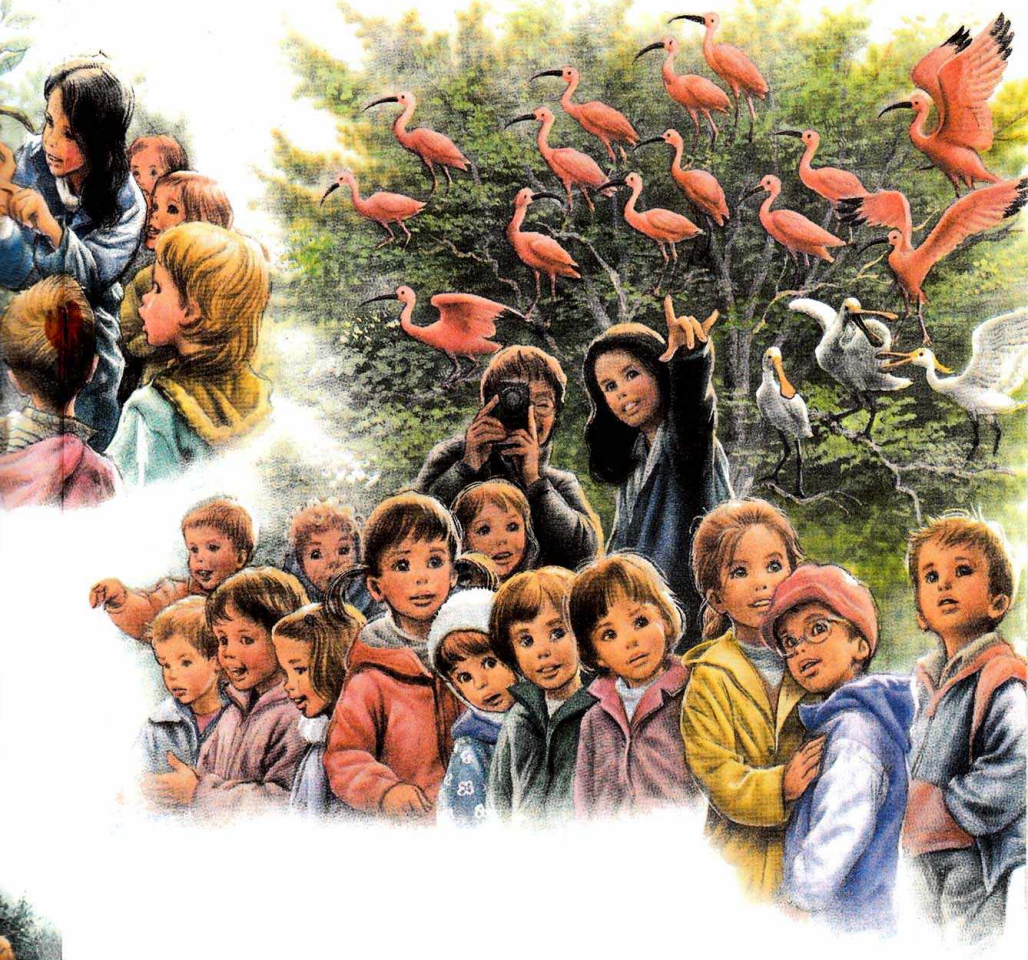

Biraz daha ileride bir kuş sürüsü çocukların
dikkatini çekiyor.
"Kuşlarla süslenmiş şu ağaca bakın!"
"Bunlara kırmızı ibik denir," diye açıklıyor Cansu.
"Güney Amerika'da yaşarlar. Leylekler ve turnalarla
aynı familyadandırlar. Şimdi de şunlara bakın! Beyaz spatulalar...
Bunlara Mısır leyleği de denir. Kaşığa benzeyen
gagalarıyla hemen tanınırlar."

Birden bire şiddetli bir gökgürültüsü işitiliyor!
Ardından yağmur boşanıyor.
"Çabuk! Herkes sığınacak bir yer bulsun!"
Engin hemen şemsiyesini açıyor. O da ne? Ne garip kuş bu böyle? Öfkeli bir hali var. Boğuk sesler çıkartıyor ve gagasını takırdatıyor. Sanki bir şeyler anlatmak istiyor.
Ayşegül'ün sabrı tükeniyor ve söyleniyor:
"Söyle şunu kıpırdanıp durmasın!" diyor.
"Resmini çizemiyorum!"

Az ileride garip gagalı iki kuş alay edercesine onlara bakıyor.
Bu kuşlara halk arasında "sabo gagalılar" deniyor.
"Şu tuhaf kuşlarla resmimi çekersen çok sevinirim," diyor Engin.
"Albümüme koyarım..."
"Bekle!" diye bağırıyor Ayşegül.
"Şunları... Adları neyse?..
Yakından çekeyim..."

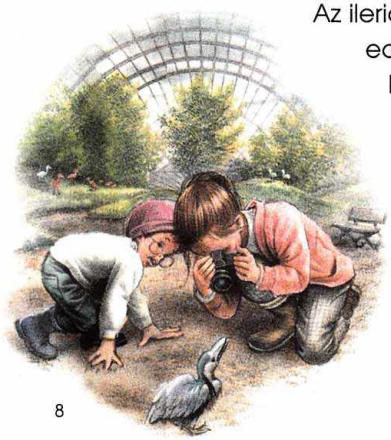

Bilgi veren tabloda şunlar yazıyor:
"Savaku bir Orta Amerika kuşudur.
Akarsuların, göllerin ya da
bataklıkların kenarlarında
yaşarlar. Balıklar ve böceklerle
beslenirler."
"Dikkat et! Pek dostça
bakmıyorlar..."
"Ay ay ay! Bizi gazeteci mi sandılar yoksa?"
Dev kafesten ayrılıp tropikal seraya geçiyorlar. Burası çok sıcak!

Kırmızı gagalı tukanlar keskin çığlıklar atıyorlar.
Ama Ayşegül'ü en çok kalao'nun gagası etkiliyor.
"Sanki şişirilecek bir balona benziyor," diyor Engin.
Suyun kıyısında uzunbacaklılar ya da
leyleksiler türünden her çeşit
kuş dolaşıp duruyor.

Şimdi görünüm değişti:
Burada neredeyse hiç
bitki yok. Burası kuru
bir sera! İnsan kendini
çölde sanıyor.
Kuşlar kaktüslerin ve
şişkin bitkilerin içindeki
suyu, bir süngerden
emiyormuş gibi gelip,
gagalarıyla çekiyorlar.

"Büyük jeokuku"
burada yaşıyor. Amerika'da ona "yolların
koşucusu" derler. Şaşkın bir hali vardır ve hızla
oradan oraya koşar... "Merhaba! Kusura bakmayın,
acelem var! Gidiyorum!" diyecekmiş gibidir.

Şimdi herkes oyun alanına
doğru gidiyor. Burada
dev bir piramit yükseliyor.
Sanki kocaman bir
örümcek ağı...
Bakalım en tepeye
önce kim varacak?
Ama tam ipin
üstünde tırmanırken
Engin gözlüklerini
yere düşürüyor.

"Dur bakalım,"
diyor Ayşegül.
"Önemli bir şey yok.
Camları kırılmamış. Ben şimdi onları takarım."
"Harika!" diye bağırıyor Engin.
"Öncekinden daha iyi görüyorum!"

Güzel bir kır yemeğinden sonra çocukların her biri elişi işliğindeki masalara oturuyor.

Cansu onlara balçık ve biraz su dağıtıyor.
"Sen ne yapacaksın bakalım?"
"Bir kuş yuvası ve yumurtalar," diye karşılık veriyor Kaya.
Ayşegül bir leylek yapmaya kalkışıyor. Ama kuşun görünüşü biraz tuhaf oluyor. Yoksa balçığa çok mu su kattı? Engin'in baykuşu yürek biçimindeki kafasıyla çok güzel görünüyor. Canlı gibi. Neredeyse uçacak!..

Şimdi bir masal dekoru içindeyiz. Burası kartalların ve akbabaların yuvası. Yukarıdaki kuleden bir baykuş havalanıyor. Yoksa bu Engin'in baykuşu mu? Gürültü çıkarmadan çocukların üstünden süzülüp geçiyor.
"PIRRRRRRR..."
Sonra hafif bir kanat sesi işitiliyor.
Kuş eğiticisi gelip eline konan baykuşu yavaşça Sevgi'nin başına koyuveriyor...

Sahne çok etkileyici. Ama hiçbir tehlikesi de yok. Yırtıcı kuşlar izleyicilere alışıklar ve bu gösteriler de uzun çalışmalardan sonra hazırlanıyor.

Gösteriden sonra Ayşegül ile Engin göllerin çevresinde küçük bir gezinti yapıyorlar.
Oralarda serbestçe yaşayan kırmızı flamingolar ve pelikanlar var.
Şimdi onların tam beslenme zamanı.
Balıkçı kepçesini andıran o ünlü ve kocaman gagalarıyla pelikanlar balık yakalıyorlar.
Ayşegül fırsatı kaçırmıyor ve hemen onların resimlerini çekiyor.

Zaman ne kadar da çabuk geçti!
Güneş ufukta batmak üzere.
Gölgeler ağaçların dibine doğru uzanıyor.

Bazı öğrenciler, artık kendilerini bekleyen otobüse binmek için çıkış kapısına doğru gidiyorlar.

Ama Ayşegül endişeli. Pelikanların bulunduğu gölün kıyısından sonra Engin'i görmedi.
Hemen ileride öğretmen çocukları topluyor.

Herkes oldukça yorgun gözüküyor. Öğretmen yoklama yapıyor.
Engin eksik.
Nereye gitmiş olabilir? Son olarak Engin'i kim gördü?
Öğretmen son gelen öğrencilere soruyor:
"Peki, Ayşegül'ü gören var mı?"
"O Engin'i aramaya gitti!"

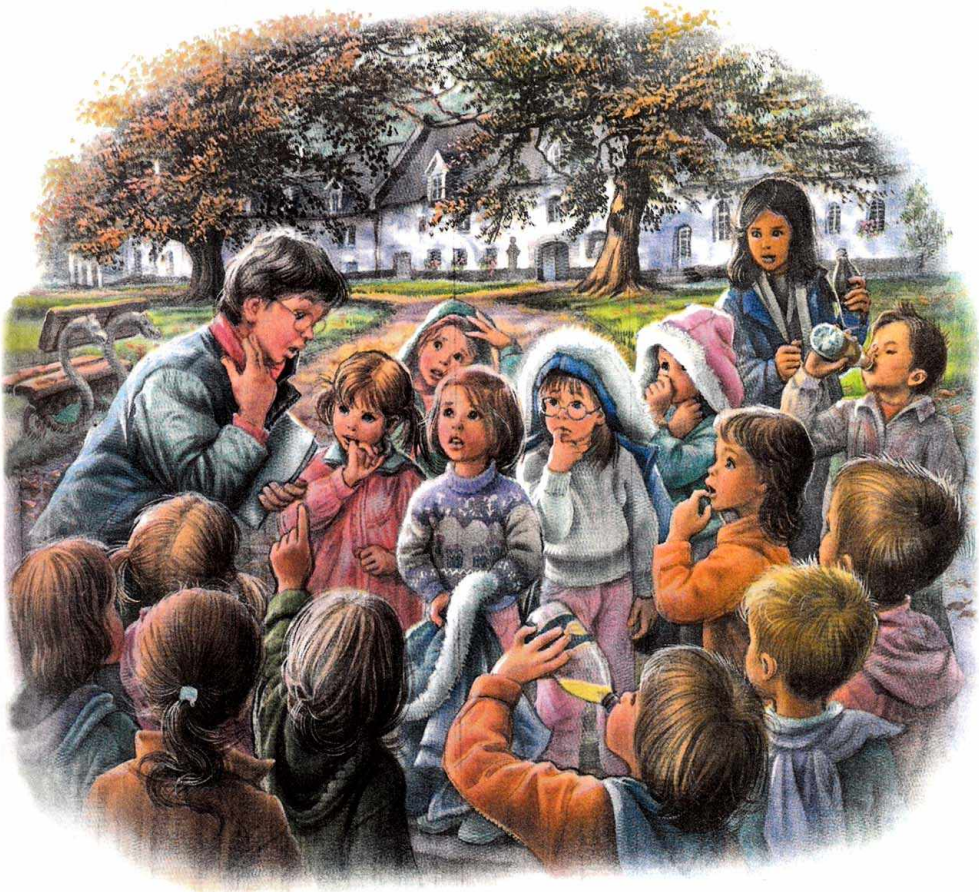

Cansu ne yapmaları gerektiğini soruyor:
"Sizce nerede olabilir Engin? Büyük kafesin orada mı, yoksa tropikal serada mı?"
Öğretmen, bakışlarıyla uzakları tarayarak:
"Engin kesinlikle göllerin çevresinde oyalanıp kalmıştır," diyor.
Ama uzaklarda kuğulardan ve leyleklerden başka bir şey göremiyor.

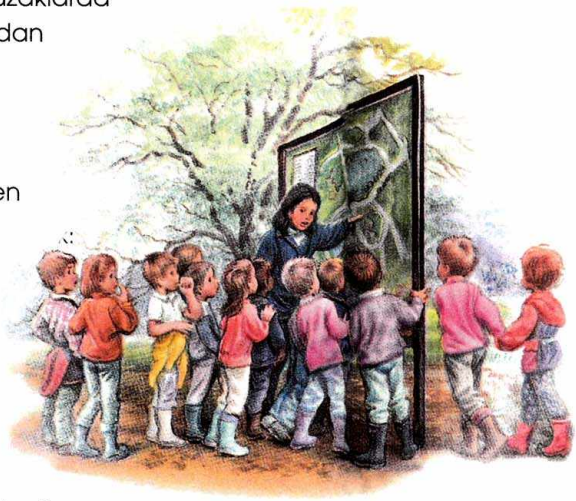

Derken telaşlı telaşlı gelen bahçıvan gözüküyor. Getirdiği el arabasının içinde garip bir kuş var!
Çocuklar yaklaşıp bakıyorlar... Bu sırada Ayşegül koşarak yanlarına geliyor.
"A... a!.. Bu Engin!" diye bağırıyor.

Engin botlarının içine girmiş olan suları boşaltıyor.
Dönüşte soran herkese başından geçenleri bıkıp usanmadan anlatıyor.
"Kırmızı flamingodan güzel bir tüy koparmak için ileri doğru uzanmak istedim. Flamingo suda yüzüyordu... Kıyıya da çok yakındı..."

Neyse, bahçıvan oradaymış da imdadına koşmuş!
Öğretmen, bu unutulmaz günün anısına son olarak Engin'in el arabası içinde bir resmini çekmişti.
Resmi sınıfın duvarında en iyi yere asacağına da ayrıca söz vermişti!

Hürriyet
GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

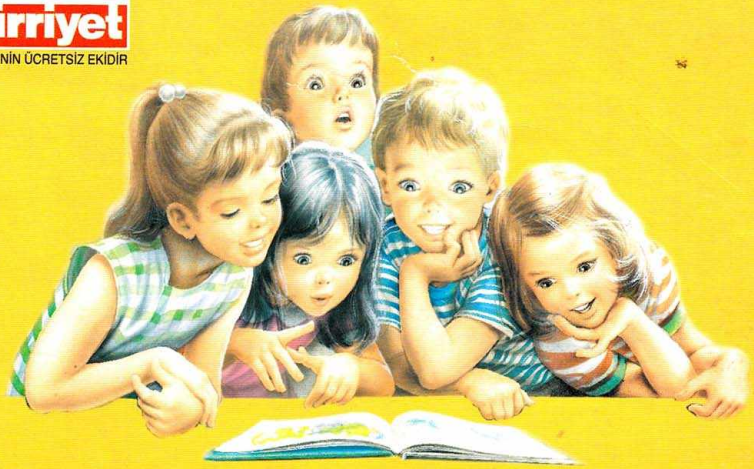

"Küçük Ayşegül" serisi, dünyada çocukların en çok sevdiği kitaplar arasında birinci sırada yer alıyor. Dünya çocuk yazınında bir örneği daha olmayan çizer Marcel Marlier'nin usta işi fırçasından ve kaleminden, Gilbert Delahaye'ın öykülerinden yaratılan bu kitaplar yıllardır dünyanın en başarılı, en özgün eserleri arasındaki yerini koruyor.
"Küçük Ayşegül"ler çocukların dünyasında kardeşliği, dostluğu; insan, hayvan, doğa sevgisini, çevre bilincini ve insan ilişkilerini geliştiren, onların sorumluluk duygusu içinde büyümelerine yardımcı olan öyküler olarak elden ele geziyor.
Bir "Küçük Ayşegül" kitabını belki de en az beş çocuk okuyor. Yıllarca kitaplıklarda saklanan, çocukluk günlerimizin en güzel anıları olarak bir sonraki kuşaklara aktarılan bu kitaplar hiçbir zaman güncelliğini yitirmiyor.
"Küçük Ayşegül" dizisi, okumayı sevdiren ve geliştiren kitapların başında geliyor...
Marsık Yayıncılık'ın, bu önemli dizisini,
HÜRRİYET Gazetesi olarak çocuklarımıza sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

MARSIK KİTAP
casterman